

Când Dumnezeu ne trimite „în exil”

Timpuri grele

Trăim timpuri grele: aceasta nu este o veste nouă, căci deja apostolul Pavel a înștiințat: „Să ști dar aceasta, că în zilele din urmă vor veni timpuri grele” (2 Timotei 3.1). Aceste timpuri vor fi caracterizate, între altele, prin aceea că oamenii vor fi „iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu” și mulți vor avea „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3.3-5).

Noi trăim în aceste ultime timpuri grele, trăim demult în societatea plăcerilor, unde plăcerea a luat supremația. Dragostea naturală dintre bărbat și femeie a fost relativizată prin „căsătorie pentru toți”, așa că Biblia vorbește chiar despre „relații contra întrebuițării naturale” (Romani 1.26). Mulți se lasă botezați creștinește, alți vor neapărat să fie căsătoriți bisericește sau înmormâtați creștinește, însă în rest nu vor avea nimic a face cu biserica. Litera „C” este încă în numele partidelor, dar să se ceară ajutorul lui Dumnezeu în timpuri grele și să se recunoască propria vulnerabilitate, încurcătură și neajutorare, de cele mai multe ori nu are loc. În societatea noastră au avut loc îndepărtări în multe domenii de la etalonul divin.

Și noi creștinii?

Dar cum stau lucrurile la noi creștinii credincioși? Găsim în societate multe lucruri pe care le-am putea critica, dar criza actuală nu este numai pentru „lumea rea” de afară; ea se referă nu numai la societatea noastră, ci și la noi creștinii credincioși, și anume foarte sensibil. Ceea ce pentru noi este cel mai important, ceea ce este esențial pentru creștinii credincioși, ne-a fost luat de pe o zi pe alta. Creștinul credincios „funcționează” cel mai bine în societatea credincioșilor. Noi suntem așa de strâns legați unul cu altul, că apostolul Pavel vorbește despre faptul că noi suntem mădulare ale *unui singur* trup (compară cu 1 Corinteni 12.12-20). Unul din elementele cele mai importante ale serviciului divin este Cina (Frângerea pâinii), unde exprimăm părtășia trupului lui Hristos și părtășia sângelui lui Hristos și prin frângerea unei singure pâini exprimăm faptul că noi constituim o unitate, aparținem laolaltă; nimeni nu trebuie să ia această cină pentru sine, ci ea trebuie sărbătorită în părtășie.

Tăria creștinilor de odinioară era în unitatea și armonia lor. Ei aveau pe cineva care îi ținea uniți; ceva, de care ei erau atrași. Ei erau atrași de o Persoană unică în felul ei, și de fiecare dată când se adunau laolaltă era o venire la Domnul Isus Însuși – era Numele Său minunat (1 Corinteni 1.2; 2 Timotei 2.22). Erau aceștia un fel de romantici creștini? Nu, Domnul Isus le-a făgăduit:

Matei 18.20: Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor.

Acesta era un loc foarte concret, unde ei se adunau, și se prețuia prezența personală a Domnului Isus. El va veni în mijlocul lor, nu în trup, dar personal. Hristos era singurul punct de atracție și singurul centru. Pretutindeni, începând din Ierusalim până în toate părțile lumii

au luat naștere adunări creștine. Credincioșii nu aveau clădiri de biserici, localuri de adunare, nu aveau orgă sau vreun fel de programe de distracție, ci se adunau în case, și le era de ajuns să-L întâlnească pe Domnul Isus. Ei se încurajau prin scrierile apostolilor și citeau Vechiul Testament; aveau părtășie, se rugau împreună, laudau pe Dumnezeu și serbau Cina.

O evoluție nesănătoasă

Ce găsim noi astăzi în biserici? Ce este mai important pentru noi astăzi; ce trebuie neapărat să avem într-o biserică, pentru ca să mergem acolo? Ei bine, doresc cel puțin să mă întrețin, dacă oricum duminica dimineața mă scol devreme și pornesc la drum. Alții merg într-o biserică sau adunare creștină numai dacă acolo vorbește un predicator sobru sau cel puțin dacă muzica este pe placul meu. Alții spun: dacă nu facem totul așa cum au făcut părinții noștri în credință, atunci părăsim cărarea îngustă – „Do not touch” este deviza lor -; totul trebuie să rămână așa cum este. Câte lucruri nu ne-am imaginat, și cât de departe ne-am abătut noi creștinii de la ceea ce este esențial pentru o adunare sau biserică creștină. Îmi doresc mult, spun sincer, simplitatea primilor creștini – când Hristos ca punct central era suficient.

Prin aceasta nu am spus încă nimic dacă de fapt noi am participat cu atitudine corectă la orele noastre de adunare și la serviciile divine. Clar, fizic sunt prezent, dar sunt eu și în duhul prezent? Clar, eu vin la serviciul divin, dar îmi rezerv dreptul să vin când vreau; să vii la timp este numai pentru supra-sfinți și parveniți.

Mergem la Cină și știm de fapt că anumite lucruri în viața noastră nu sunt în regulă: este ceartă cu copiii, cu soția; chestiuni nerezolvate între frații și surorile de credință; de fapt știu că nu m-am comportat cum trebuie, dar nu vreau să-mi cer scuze; este invidie ascunsă și rădăcini de amărăciune, dar din fericire pe acestea nimeni nu le poate vedea; sau suntem în clinch cu colegul de serviciu, dar mi-e tot una, nimeni nu a aflat despre aceasta, și în afară de aceasta, cine a spus că eu sunt perfect.

Și cum este cu pregătirea pentru serviciul divin? Ok, mulți vor spune acum: de ce? Pentru aceasta avem păstor, el face aceasta. Dar ne-am întrebat noi vreodată dacă aceasta este un model biblic, un astfel de one-man-show? Astăzi nu mai este valabil 1 Corinteni 14, unde în principiu fiecare ar putea contribui cu ceva la serviciul divin (cu anumite excepții și delimitări din pricina ordinii)? Dar și aceia care gândesc că susțin un model mai biblic: este cu adevărat spre onoarea lui Dumnezeu felul în care noi ne strângem? Dacă respingem modelul păstorilor, sunt atunci cel puțin frații locali „pregătiți”? S-au preocupat ei cu Domnul în timpul săptămânii; trăiesc ei o viață sfințită, pentru ca duminica să aibă „coșurile pline” (compară cu Deuteronomul 26.2), ca să aducă lui Dumnezeu o jertfă de laudă (aceasta este valabil de altfel și pentru surori, chiar dacă ele nu pot contribui public în străngerile laolaltă; Dumnezeu se uită la inimă)? Sau există mai degrabă atitudinea: ah, cumva vor decurge lucrurile duminica și dacă nu, avem experiență suficientă ca întotdeauna să găsim o cântare sau să citim un pasaj biblic. Să ne gândim bine: gura se revarsă numai din ceea ce inima este plină.

Cum stau de fapt lucrurile cu privire la Masa Domnului? Ea este imaginea unității trupului, căci „noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup” (1 Corinteni 10.17). Domnul Isus

a venit, nu, El a trebuit să moară, „ca să-i adune într-unul *singur* pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți” (Ioan 11.52). Domnul Isus era negustorul din parabola perlei prețioase, și ceea ce era măreț la această perlă era că era *o singură* perlă, nu două, nu trei și nici o sută, ci *o* perlă prețioasă. Cât de mult am eșuat noi ca și creștini! Biserica (Adunarea) lui Hristos este despărțită în nenumărate subgrupări și „iau naștere” tot mai multe pretinse biserici, ca și cum nu ar avea nici o importanță și nicidecum nu L-ar dura pe Domnul Isus că iau naștere mereu biserici și adunări noi.

Gândul inițial era că este numai *o singură* Biserică mondială, că *într-o localitate* era numai o biserică, alcătuită din toți credincioșii adevărați. Chiar și acolo unde gândul acesta se respectă încă, bacteria bântuie deja. Copii adevărați ai lui Dumnezeu sunt despărțiți unii de alții și nu pot frânge pâinea împreună, sau iau parte la frângerea pâinii aceia care nicidecum nu ar trebui să aibă loc la Masa Domnului. În timpul acesta totul este imaginabil și posibil. Toate acestea ar trebui să ne ducă pe genunchi, și dacă noi nu le putem înlătura, ar trebui totuși să le simțim profund.

Îi place lui Dumnezeu ce facem noi?

Vrem să ne punem întrebarea serioasă: Mai are Dumnezeu plăcere de ceea ce noi Îi aducem ca serviciu divin, așa cum noi ne strângem laolaltă ca credincioși? Să privim în timpul lui Maleahi. Mult timp nu a fost posibil să se aducă jertfe lui Dumnezeu, căci Templul era distrus prin Nebucadnețar și poporul era dus în exil în Babilon. Dumnezeu vorbește în moduri diferite. Ce, dacă Dumnezeu vrea astăzi să ne vorbească nouă creștinilor prin criza corona sau cel puțin vrea să ne vorbească *și nouă* creștinilor? Dumnezeu a judecat necredincioșia poporului și a făcut imposibil serviciul divin. Fără Templu nici o jertfă – foarte simplu. Dar acum în zilele lui Maleahi, Templul era reconstruit și serviciul jertfelor era reintrodus, dar ce spune Dumnezeu acum?

Maleahi 1.10: De ar fi măcar unul între voi care *să închidă ușile*, ca să nu aprindeți foc în zadar pe altarul meu! *N-am plăcere de voi*, zice Domnul oștirilor, *nici nu voi primi cu plăcere un dar de mâncare din mâna voastră.*

Tot ce aducea poporul lui Dumnezeu era bolnav, era parțial, era restul care rămânea din ziuă. Era osteneală mare pentru ei (Maleahi 1.13) – era o povară să aducă ceva lui Dumnezeu, da, să aducă ce era cel mai bun. Dumnezeu nu voia să mai vadă aceasta și de aceea a cerut ca cineva să închidă ușile casei lui Dumnezeu. Era mai bine să nu se facă servicii de jertfă, decât să fie făcute parțial. Pe parcursul cărții este vorba de necredincioșia preoției (compară cu Maleahi 2.1-9) și de necredincioșia poporului în legătură cu imposibilitatea de desfacere a căsătoriei (compară cu Maleahi 2.10-17) și în final de necredincioșia cu privire la darea zeciuiei (compară cu Maleahi 3.6-12).

Toate acestea sunt domenii care au să ne spună ceva nouă creștinilor, sau nu sunt multe deficite tocmai în slujba preoției – și aici în mod deosebit slujirea prin Cuvânt (compară cu Maleahi 2.7-9)? Câtă superficialitate este în interpretarea Cuvântului lui Dumnezeu! Unde sunt comentatorii biblici conștiincioși? În afară de aceasta, nu sunt multe probleme și în

căsniciile creștine și nu a crescut razant în ultimii treizeci de ani rata divorțurilor chiar și între credincioși? Cum ne comportăm cu posesiunea noastră? Îi dăm noi lui Dumnezeu ceea ce I se cuvine?

Ce are Dumnezeu să ne spună?

Nu ar trebui cel puțin să ne punem întrebarea, de ce Domnul a închis în timpul nostru ușile spre casa lui Dumnezeu? Nu ni se potrivesc și nouă lucrurile descrise mai sus? Nu este timpul să ne căim și să ne întoarcem de pe căile greșite?

Isaia 30.15: Așa zice Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: În pocăință și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră.

Avem acum multă odihnă și trebuie să ne obișnuim în a fi liniștiți. Desigur putem cădea în acționism și foarte repede putem chema la viață livestreams, video-chats și altele asemănătoare și să trecem simplu la ordinea zilei. De altfel astfel de lucruri sunt într-adevăr o binecuvântare. Dar nu vrea Dumnezeu să ne spună mai mult?

Întotdeauna când Dumnezeu a făcut imposibilă slujirea la Templu în Vechiul Testament, atunci aceasta era și o vorbire severă adresată poporului lui Dumnezeu. După ce Domnul Isus a fost răstignit, Dumnezeu a avut răbdare încă patruzeci de ani, până când Templul din Ierusalim a fost distrus și prin aceasta slujirea la Templu a devenit imposibilă. Nu este îndreptățit ca noi creștinii să ne întrebăm: Ce are Dumnezeu să ne spună? Nu ar trebui să ne concentrăm revenind la ceea ce este esențial? Nu ar trebui să ne înnoim devotamentul nostru față de Domnul? Trebuie acum în criză ca totul să decurgă ca și până acum? Este bine dacă avem un mesaj pentru oamenii fără Dumnezeu, dar la fel de importantă este întrebarea: Ce vrem să învățăm noi creștinii din criză?

Uneori Domnul Isus ne conduce într-un loc pustiu, simplu, pentru a recunoaște că noi prin noi înșine suntem total nefolositori, că nu avem nimic – pentru ca prin aceasta să cunoaștem lipsa și nevoia noastră. În Marcu 6.31 Domnul Isus îi ia pe ucenici cu Sine într-un loc pustiu. Chiar dacă odihna promisă nu a durat mult timp, devine totuși clar ce aveau în realitate ucenicii. Domnul întreabă, având în vedere marea mulțime înfometată: „Câte pâini aveți?” Și ei au trebuit să recunoască: erau numai cinci pâini și doi pești – deci cvasi nimic pentru cinci mii de bărbați.

Când Domnul Isus ne conduce într-un loc pustiu – acesta poate fi o boală, o carantină, o interdicere a Adunării sau orice altceva -, atunci vrem să învățăm să cunoaștem propriile lipsuri și că numai atunci când ceea ce avem punem în mâna Domnului poate prospera și că numai atunci toți devin sătui când încetăm să ne încredem în noi. Dumnezeu nu caută programele noastre de distracție frumoase pentru serviciul divin – El caută inimi, care se adună numai pe baza faptului că El este în mijloc, și prin aceasta recunosc desigur că El decide. Cât de des suntem de părere că putem organiza orele după cum gândim noi că este bine, așa că ne plac, ne este spre binecuvântare, până acolo, că ajungem să avem cu totul o atitudine pură de consumatori. Mergem la orele de adunare ca să primim ceva, dar nu pentru a

contribui cu ceva sau a pentru a da ceva. Pe de altă parte gândim deseori, că orele de adunare ar fi ocazii bune „să vindem cu succes” cunoștințele noastre, contribuțiile noastre, posibilitățile noastre, în loc ca tot ce avem să punem în mâinile Domnului. Cât de siguri pe noi înșine suntem uneori; cât de conștienți suntem de trimiterea noastră; cât de repede luăm cuvântul și cât de puțin suntem conștienți: Doamne, fără tine nu pot face nimic. Doamne, fă-mă să Te aștept.

Sunt timpuri când nu putem participa la orele de adunare, de exemplu în caz de boală sau suntem în călătorie ca apostolul Pavel pe marea învolburată și chiar în primejdie pe mare sau ajungem în alte primejdii. Atunci s-ar putea ca mai multe săptămâni să nu putem participa la strângerile laolaltă. S-ar putea să fie ca la apostolul Ioan, care a fost trimis în exil pe insula Patmos și în ziua Domnului, în prima zi din săptămână, nu putea să fie împreună cu frații și surorile. Și cu toate acestea tocmai aceste timpuri pline de strâmtorări erau o mare binecuvântare pentru apostoli; unul a trăit cu Dumnezeu într-o situație deosebită și celălalt nu s-a intercalat în prima zi din săptămână într-o conferință video cu Efes – dacă el a primit deja o viziune de la Domnul, atunci de ce nu a primit-o cu privire la frații și surorile din Efes? -, ci el a primit o cu totul altă viziune. Aceasta ne arată că astfel de timpuri nu întotdeauna sunt timpuri de judecată sau de încercare, ci ele pot conduce ca noi să facem experiențe minunate cu Domnul nostru – și fără strângeri laolaltă. Vrem în privința aceasta să fim echilibrați, dar totuși să ne întrebăm în ce direcție ne îndreaptă criza actuală. Probabil la această întrebare nu este *un singur* răspuns.

Să continuăm să facem ca până acum?

Ce vreau de fapt să spun? Dorința mea este ca să fim foarte precauți când este vorba să oferim strângerile noastre laolaltă și serviciile divine ca livestream sau conferințe video. Sunt timpuri grele și timpurile grele necesită uneori decizii provocatoare. Cândva David a intrat în casa lui Dumnezeu și împreună cu oamenii lui au mâncat pâinile pentru punerea înainte, care de fapt erau destinate numai pentru preoți (compară cu Luca 6.4). Dar era tocmai un timp neobișnuit și timpurile neobișnuite necesită uneori acțiuni neobișnuite. În orice caz, Dumnezeu nu a condamnat aceasta atunci. De aceea vreau să fiu foarte precaut să dau o sentință. Dar dacă noi „ne adunăm” în această formă, atunci s-o facem abia după ce ne-am pus sincer întrebările preliminare de mai înainte.

Să nu trecem deci prea repede la ordinea zilei și să gândim că de azi pe mâine am putea transpune orele de adunare în internet. Dacă Dumnezeu a considerat bine să închidă ușile spre casa lui Dumnezeu, ar trebui să fim prudenți să le deschidem prea repede. Va fi foarte greu să se găsească motive cu adevărat raționale care sunt cu adevărat convingătoare, căci un lucru este clar: în Sfânta Scriptură nu găsim nimic cu privire la un fel de servicii divine de genul celor din internet, chiar dacă astfel de medii nu erau atunci – dar aceasta înseamnă totodată că ar trebui să fim foarte precauți în evaluare. Este adevărat, noi suntem legați unii cu alții prin monitor și internet, dar suntem noi cu adevărat *adunați* spre Numele Său? Nu este vorba în Matei 18.20 de un *loc concret*? Nu este vorba și în 1 Corinteni 11 și 14 de un *loc foarte concret* (1 Corinteni 11.17,18,20,33,34; 14.23,26)? Cum să se cutremure locul unde sunt adunați (Faptele apostolilor 4.30), dacă el nici nu există? Dacă Domnul Isus este cu adevărat

online în mijloc – am fi cunoscut aceasta atunci când nu era încă criză? Și mai este aceasta valabil și atunci când nu mai este criză? Sunt aproape sigur că mulți ar fi spus înainte de criză: Nu putem recunoaște un serviciu divin pe internet ca fiind un serviciu divin deplin valabil! Dar de ce în criză acesta este valabil?

Respect argumentul referitor la David și pâinile pentru punerea înainte, totuși ar trebui să ne gândim că în cazul lui David era vorba de o supraviețuire – și totodată adevăratul împărat al lui Israel era lepădat și era în refugiu. Străngerile laolaltă ale credincioșilor sunt într-adevăr un mijloc de ajutor frumos pentru creșterea spirituală a unui credincios, dar ele nu sunt esențiale – credinciosul se poate bucura în Dumnezeu și atunci când el este singuratic și stă singur (compară cu Psalmul 42 și Psalmul 43). Dumnezeu i-a dăruit personal toate cele necesare pentru creșterea spirituală: „Puterea Sa divină ne-a dat toate cele privitoare la viață și evlavie, prin cunoștința Celui care ne-a chemat prin glorie și virtute, prin care ne-a dat promisiunile cele mai mari și prețioase” (2 Petru 1.3,4a). Este adevărat: pentru credincioșii care niciodată nu au învățat să stea spiritual pe propriile picioare, par ca aceste întruniri să fie existențiale, dar problema aici este de partea credincioșilor și nu are nimic a face, privit obiectiv, că străngerile laolaltă ar fi esențiale. Pentru aceștia acum este timpul să dezvolte o viață de credință autonomă și să nu trăiască numai prin credința altora.

Nu doresc să spun că eu am un răspuns bun la toate întrebările puse. Diverse adunări vor ajunge la diverse păreri în privința aceasta și dorim să ne îngăduim unii pe alții. Însă impresia mea este că noi ar trebui să fim foarte prudenți, să nu trecem pe lângă țel prin activismul considerat bun de noi. Este bine să simțim din nou profund că nu noi suntem cei care suferă în primul rând o pierdere profundă, ci în primul rând este Domnul nostru. Căci probabil dacă prin ascultarea unui mesaj online nu simțim lipsă multă, Dumnezeu trebuie să renunțe la jertfa adusă de adunarea strânsă laolaltă (nu la jertfa personală), și, vorbind simbolic, Domnul stă aproape singur la masa Sa, căci sunt puțini cei care încă mai vestesc moartea Sa. Este bine dacă simțim aceasta, și sunt mulți care simt aceasta și vor să preîntâmpine cât mai repede posibil aceasta prin conferințe video. Însă s-ar putea – așa cum am văzut mai sus -, că Domnul renunță intenționat la această părtășie la masa Sa, deoarece sunt țeluri mai înalte, pe care El vrea să le obțină în noi. În cartea Daniel citim:

Daniel 8.11,14: Și s-a mărit chiar până la căpetenia oștirii; și i s-a luat jertfa neîncetată și locul locașului său sfânt a fost aruncat jos. ... Și mi-a zis: Până la două mii trei sute de seri și dimineți; atunci sfântul locaș va fi curățit.

Dumnezeu numără fiecare jertfă de ardere de tot care nu I s-a adus. De ce? Deoarece fiecare jertfă de ardere de tot este un model al dăruirii Fiului – spre El arăta fiecare jertfă de ardere de tot. În timpul acela jertfa arderii de tot avea voie să fie adusă numai în domeniul locașului sfânt, și astfel nu noi suntem în primul rând cei cărora le lipsește ceva, ci Dumnezeu.

Și dacă durează mai mult timp?

S-ar putea ca noi încă câteva luni să nu avem posibilitatea să ne adunăm în forma cunoscută înainte. Să renunțăm atunci realmente la orice formă de serviciu divin sau sunt posibile atunci

servicii divine online inclusiv frângerea pâinii? Dacă încercăm să clarificăm această întrebare pe baza Sfintei Scripturi, atunci pe mine mă interesează să facem mai întâi o inventariere. Care sunt pasajele din Scriptură pentru o evaluare și în ce direcție ne îndreaptă aceste pasaje biblice? În privința aceasta nu urmăresc o insistență legalistă la unele pasaje din Scriptură, ci de direcția spre care îndreaptă un verset biblic. Probabil este posibil ca în curând, în grupe foarte mici, să ne strângem în case unde este loc suficient pentru a frânge pâinea având o distanță suficientă unii față de alții, și pentru a bea din pahar, în timp ce după mulțumire vinul este turnat în pahărele; în privința aceasta am fi cu siguranță de partea biblică. Dar că acasă fiecare are înaintea lui un pahar cu vin și o bucată de pâine, în orice caz acesta nu este un procedeu *biblic*. Vreau să explic aceasta pe scurt:

- La cină stau pe prim plan două semne vizibile. *O* pâine vorbește despre *un* trup al lui Hristos (compară cu 1 Corinteni 10.17). Înaintea noastră stă *o* pâine, și aceasta vrea să ne amintească că nu sunt mai multe trupuri, ci că este numai *un* singur trup. Este numai *o* Biserică (Adunare) constituită din toți creștinii născuți din nou și pecetluiți cu Duhul Sfânt (compară cu 1 Corinteni 12.13). Gândul acesta se pierde, dacă fiecare înaintea monitorului își ia propria pâine. Despre pahar se spune: „paharul [articulat] binecuvântării” (1 Corinteni 10.16). Nu sunt două pahare, ci *unul* singur, în care toate binecuvântările sunt asigurate pentru toți credincioșii. Focalizarea în 1 Corinteni 10 este îndreptată spre aspectul comun. Nu spun că în fața monitorului ar fi imposibilă orice formă de părtășie, dar sper să remarcăm că înainte de această criză niciodată nu am fi ajuns la ideea să frângem pâinea înaintea monitorului. Gândul că fiecare are propria pâine simbolizează mai mult starea de astăzi, că fiecare gândește că el ar putea să-și aleagă biserica proprie și multe biserici pot sta una lângă alta. Nu este aceasta tocmai ceea ce Îl întristează pe Domnul?
- Este recomandabil să se frângă pâinea ca soț și soție? Și în această privință nu doresc să stabilesc o lege, dar dacă suntem sinceri, atunci trebuie totuși să spunem că se pierde total gândul referitor la un singur trup, dacă fiecare frânge pâinea pentru sine. Uneori se argumentează că și la Paști a fost „un miel pentru fiecare casă” (Exodul 12.3), însă aici era vorba de partea personală, aceea de a găsi protecție înapoia sângelui mielului. Însă la frângerea pâinii înaintea privirii noastre stă nu numai Mielul lui Dumnezeu, ci și gândul unității și al unui singur trup. La frângerea pâinii oamenii trebuiau să părăsească casele lor și să vină împreună cu alți frați și cu alte surori într-o casă, ca să frângă pâinea (compară cu Faptele apostolilor 2.45). Eu nu vreau să spun că nu ar putea fi situații deosebite; mă interesează în primul rând sensul spre care ne îndreaptă Cuvântul lui Dumnezeu.
- Tu spui: oricum, la noi în biserică stau pe masă mai multe pahare și mai multe pâini! – Ar trebui să se gândească, dacă nu cumva aceasta s-a făcut întotdeauna fals? Scriptura este foarte clară și în privința aceasta: „Și, pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine și a binecuvântat, a frânt-o și le-a dat, zicând: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.»” (Marcu 14.22). Deci ei au luat din aceeași pâine. Despre pahar se spune: „Apoi a luat paharul [singular] ...; și au băut *toți din el*” (Marcu 14.23). În continuare se spune: „*Acest pahar* [singular] este legământul cel nou în sângele Meu” (Luca 22.20). Și în

privința aceasta nu urmăresc o respectare legalistă a unui ritual, ci de sensul care ne este dat.

- Se propune ca în timpul cinei online cineva să frângă pâinea ca suplinitor și să bea din pahar sau ca fiecare să aibă înaintea lui paharul lui și pâinea lui, dar nu a spus Domnul: „Luați, *mâncați* [deci la plural]; acesta este trupul Meu.» Apoi a luat un pahar și a mulțumit, li l-a dat, zicând: «Beți *toți* din el» (Matei 26.26,27)? Dacă cineva ca suplinitor frânge pâinea pentru toți și bea din pahar, întrebarea mea ar fi, dacă nu cumva aceasta este ca în Biserica Catolică, unde numai preotul bea din pahar și membrii bisericii nu mănâncă dintr-o pâine, ci fiecare primește o bucată de hostie. Sunt aproape sigur că aceiași oameni, care acum forțează o libertate mare, ar fi condamnat aceste lucruri în timpul dinainte de criza corona și calea catolică ar fi evaluat-o ca fiind nebiblică.
- O abordare suplimentară pentru evaluarea întrebărilor puse o putem găsi în modelele Vechiului Testament. În 1 Corinteni 10.14-22 masa Domnului este adusă în legătură cu masa Domnului vechi-testamentală (compară cu Maleahi 1.7,12; Ezechiel 41.22: 44.16), altarul. Jertfele trebuiau aduse numai pe locul pe care Domnul l-a ales (compară cu Deuteronomul 12.1-14). Izraeliții au fost atenționați insistent. „Ia aminte să nu aduci arderile tale de tot în orice loc pe care-l vei vedea” (Deuteronomul 12.13). Și astăzi este un loc, pe care Domnul l-a ales: locul despre care El Însuși vorbește în Matei 18.20: „[Acolo] Unde sunt doi sau trei *adunați* în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor”. Și în acest caz este un loc geografic concret.

Eu nu spun că noi stăm înaintea unor decizii ușoare; doresc numai să nu pledăm pentru a lua prea repede decizii cu consecințe mari, ci să mergem cu adevărat la rugăciune și înaintea feței lui Dumnezeu ca să primim o decizie înțeleaptă. Punctele prezentate mai sus se vor a fi un ajutor, ca să înțelegem în ce direcție ne îndreaptă Sfânta Scriptură. Desigur multe biserici (adunări) au luat o hotărâre în privința aceasta, însă cu toate acestea nu este prea târziu pentru o inventariere sinceră, personală și în comun. Probabil ar trebui să venim sincer înaintea lui Dumnezeu și să spunem:

Am cercetat situația în Cuvântul Tău. Ne rușinăm că nu găsim un drum biblic să comemorăm moartea Domnului nostru așa cum se cuvine. Suntem foarte întristați, că suntem așa de serios afectați de căile Tale. Vrem să ne smerim sub mâna Ta puternică și ne întrebăm ce vrei Tu să ne spui. Dar, iată, stăm aici, și avem dorința să ne gândim la moartea Fiului Tău și să Te adorăm pe Tine pentru acest Dar nespus de mare; de aceea Te întrebăm, cum am putea să facem.

Probabil Domnul ne va spune și că noi trebuie să luăm întreaga situație din mâna Lui și să ne supunem și să folosim timpul pentru reculegere liniștită, chibzuință și pocăință.

Desigur și în timpuri de criză avem responsabilitate unii față de alții. Frații responsabili și bătrânii unei biserici (adunări) locale au încă misiunea să păstorească turma lui Dumnezeu, care este la ei, și desigur mediile digitale își au locul lor. Totodată noi toți suntem păzitorii fraților noștri (Geneza 4.9; Galateni 6.2). Cât de mulțumitori putem fii noi că putem suna la telefon pe frații și surorile noastre în vârstă, singuratici, putem transmite un mesaj WhatsApp,

un E-mail sau SMS. În afară de aceasta nu trebuie neapărat ca duminica să aibă loc un „serviciu divin” sau o oră de adunare înlocuitoare pe internet, ci ne putem invita la o conferință video și împreună să citim Biblia, să cântăm, să ne încurajăm reciproc cu un cuvânt și să ne bucurăm că avem aceste posibilități digitale, că în felul acesta ne putem privi fețele. Fiecare, care a făcut aceasta o dată, va spune că este bine ca în felul acesta să ne încurajăm reciproc în credință.

Doresc fiecărui cititor să aibă atitudine înțeleaptă față de aceste întrebări în aceste timpuri grele.